

PETRA BUČKOVÁ

Od chvíle, kdy jsem dělala zdravotního klauna, se neberu tak vážně

Na rozhovor dorazila rovnou z focení k minisérii Jitřní záře na Voyo. Hraje v ní matku, které úřady sebraly dceru nejen kvůli zvláštnímu jménu, ale i kvůli alternativnímu životnímu stylu. Jak moc je podle třiačtyřicetileté herečky nutné vycházet se systémem a jak zvládá partnerský vztah na dálku, který trvá už devět let?

Lucie Jandová

Jaká je podle vás Pavla Junková, která s mužem vychovávala děti mimo systém?

Překvapivě mnohem méně spontánní než já. Když nastanou konflikty, ať už se sousedy, nebo s úřady, řeší je racionálně. Umí dát emoce stranou. Ty se pak naplno projeví ve chvílích, kdy je třeba bojovat o dítě a něco vážného se děje. Tam se to z ní sype.

Tématem minisérie Jitřní záře je úvaha, zda a jak lze žít mimo systém. Co si o tom myslíte?

Takové snahy jsou pochopitelné, ale možné to není. Jde o naivní, až sobecký idealismus a utopii. Možná to někoho napadne kolem dvaceti či v průběhu dospívání, než se mu otevrou další obzory.

Sobecká utopie, říkáte. Vůči komu? Dětem, které si takový život nevybraly?

Ano, tam se to projevuje nejvíc. Odejít mimo systém znamená chtít svobodu, ale často na úkor někoho dalšího. Nežijeme ve vzduchoprázdnu. Pavla je inteligentní, vysoceškolsky vzdělaná žena, ale leccos vidět nechce. Jen tvrdí, že chce svoji svobodu.

Foto PHÁVO – Petr Horánek

město, ale s řekou, rybníkem Jordánem a všudypřítomnou historií. To mě utvářelo. A to mi vyhovuje i v Praze – kočičí hlavy a architektura. Malé historické město obklopené přírodou by byl můj ideál.

Takže z Prahy utíkáte?

Spíš utíkám do Prahy, protože jsem hodně na cestách, ať už kvůli práci, nebo vztahu, který máme s partnerem, který je Rakušan, na dálku. Pořád někde jezdím, a když už jsem chvíli v Praze, uleví se mi. Nikam moc nechodím, jsem ráda sama. Většinou však mám pocit, že žiju ve vlaku.

Hrajete často dramatické role, ale toužíte po komedii. Co je vám bližší?

Udělat dobrou komedii je těžší. Nějaká se ke mně teď asi blíží. Jsem ráda, protože si ze sebe umím dělat legraci. Od doby, co jsem dělala zdravotního klauna, se už, na rozdíl od puberty, neberu tak vážně. Když se chci litovat nebo trpět, už se tomu směju. I kdybych trpět chtěla, nemůžu. Rychle mě to přejde.

Odejít mimo společnost znamená chtít svobodu, ale často na úkor někoho dalšího. Nežijeme ve vzduchoprázdnu

U komedie je vždy výzva udržet ji na hraně, aby nebyla trapná. Proto není moc komedií, které zasáhnou masy, a dobré komiky si všichni pamatují. Každému se trefit do vkusu je těžké, to jsem pochopila v nemocnicích. Něco jiného funguje pro dítě ležící na JIP, něco jiného potřebuje senior a úplně jinou cestou je třeba se vydat na psychiatrii.

Není mnoho žen, které si ze sebe umějí dělat legraci!

Já to vítám! Naopak pro mě je těžší pustit tu zranitelnou ženskou stránku. Kdybyste mi dala maskáče a poslala mě plazit se v bahně, budu šťastnější, než když dostanu na focení šaty a mám projevít tu ženu v sobě. Ta je plašší a moc ji neukazuju. Tu si chráním.

V empatii vás vyškolil nemocniční klaun, nebo ji v sobě máte odjakživa?

Něco mám a něco mě vyškolilo. Když se člověk ocitne na tiché, jen přístroji pípající jipce nebo u klienta ve stadiu demence, které je skoro už kómatem, nebo u rozjuchaného dítěte, a to vše za jednu návštěvu, musí umět reagovat.

Zdravotní klauni se velmi pečlivě vybírají, nejsou to jen herci. Musí mít talent, ale hlavně právě empatii. Komédie v prostředí

nemocnic vyžaduje velkou odvahu. Hranice určuje pacient a někdy dojde i na černý humor. Holčička mi řekla, že mi taky ukáže kouzlo: „Mám nohu, a už ji nemám.“ Byla po amputaci. Jiné dítě zvrací, ale chce si pořádkem hrát. Jsou sice nemocné, ale hlavně to jsou pořád děti. Empatie a odvaha jsou tam nezbytné.

To slovo klaun možná není úplně šťastné. Evokuje legraci – řachandu.

Ano, lidi si představí bůhvíco. Ale mají celkem civilní kostýmy a k tomu červený nos. Ten je odvěká vstupenka k tomu, že na jednu můžete říct cizí osobě paní Maruško, uklouznout ve dveřích a praštit se o futro. Je to dohoda, že to je bezpečné, nos je pojítkem, že to není někdo, kdo po pacientovi bude něco chtít nebo z něj něco tahat. Často jsme měli i bílý plášť, aby se ho pak lidé tolik nebáli. Vystupovala jsem jako doktorka René Rentgenová, měla jsem sedm titulů a byla jsem bývalá modelka.

Při té práci jste se seznámila se svým partnerem. Jak přeskočí jiskra mezi dvěma klauny?

Na mezinárodním workshopu v Chorvatsku. Jsou tam v úvodu přednášky, co někoho zas tak moc nebaví. Byla jsem po očkování, protože jsem se chystala jako klaun s Lékaři bez hranic na misi do polní nemocnice v Kamerunu. Nebylo mi dobře. A sedla jsem si vedle nějakého mimoně.

Seznamovat jste se asi nepřišla!

Ne, ani jsem tam nechtěla jet a on taky ne. Byl čerstvě po rozchodu. Měli jsme cedulky se jménem a národností, abychom se mohli oslovovat. A on ji měl na kalhotách. „Haha, vtipálek, dá si to div ne na trenýrky, no jo, Austria,“ zhodnotila jsem si to. Tak jsem to prožívala já.

A on?

A v jeho podání je to tak, že jsem vešla a on si pomyslel: „Bože, dej, ať si ta krásná žena sedne vedle mě.“ A já šla původně dozadu, ale pak jsem měla vnuknutí a sedla si fakt vedle něj.

Jak dlouho vám funguje vztah na dálku?

Devátým rokem.

Zkoušeli jste to i jinak než na dálku?

Ano. Thomas má do péče svěřenou dceru, takže musel být hodně v Rakousku. Lia chodila do školy a on nemohl moc cestovat. Jezdila jsem za ním a byla jsem tam častěji než on tady. A ubírala jsem si tady práci. Ale byla to špatná cesta. On nechtěl mít doma housewife, a to já ani nejsem. Ne že bych se neuměla postarat o domácnost, ale utváří mě i to, co dělám.

Budu vám oponovat – život v civilizaci, která se potýká s vážnými problémy, si děti také nevybraly.

Vždy jde o hledání rovnováhy – po celý život a ve všem. Jiné to nebude. Kdybychom měli vše srovnané, tak tu nejsme. Postavě Pavly rozumím, sama jsem měla sklony k extrémům, k intenzitě. Když začnu cvičit, tak hodně, a pak zase vůbec. Extremismus je problém. Stát jen na jednom pólu a tvrdit, že jen tak je to dobře, to nikam nevede.

Jste městský, nebo přírodní typ?

Malé město, to je pro mě. A nemyslím maloměsto. Vyrůstala jsem v Táboře. Je to

„Mikrofonu je jedno, jak vypadáte, kdo jste, jde o to, co umíte,“ pochvaluje si práci na audioknihách nebo na podcastech. Foto Instagram Petry Bučkové

„Uvažuje racionálně. Její emoce se projeví ve chvílích, kdy je třeba bojovat o dítě. Tam se to z ní sype,“ říká o roli Pavly v Jitřní záři, která se snaží s rodinou žít mimo společnost. Foto Voyo

Svoji práci máme oba rádi a je z velké části závislá na rodném jazyce. Trápila jsem se, když jsem byla v Rakousku a doma mi práce uvalovala. Řekli jsme si tedy, že takhle ne. Že on bude jezdit víc sem a já pak za ním a mezi tím dáme pauzu. Funguje to. A když se nás někdo ptá, jak to budeme dělat, až budeme staří, odpovídáme, že to budeme řešit, až budeme staří.

Plánování, jak by věci měly jednou být, člověka stresuje. Víme, že spolu máme hluboký vztah plný důvěry. Našli jsme u druhého na mnoha úrovních to, co jsme si ani nepředstavovali, že u druhého najdeme. Takže by byla svatokrádež ve vztahu nepokračovat jen proto, že je mezi námi vzdálenost. Ano, je mezi námi vzdálenost. Ale když vidím, kolik vztahů se vídá denně a přejde do rutiny, mám po-

cit, že jsme v pořádku. Nikde není řečeno, jak mají vztahy vypadat.

Nestýská se vám někdy?

Někdy ano. Ale pak si uvědomím, že někdy pracuju, mám nočky, a nemohu se moc soustředit na druhého. Když jsem v Rakousku, žiju rodinný život, věci se usazují a zrají. Ledacos mi dochází. Na to během pracovního nasazení a ve spěchu velkoměsta není prostor. A hlavně, jsem ráda sama. Umím to.

Mluvíte spolu česky, nebo německy?

Anglicky.

Tak to je fér.

Ano, to je ten důvod. Bylo by dobré přejít do němčiny, měla bych pak víc příležitostí na německém trhu. Ale tyrolština je dialekt a to by mě determinovalo. Potkali jsme se v angličtině a už jsme v ní zůstali. A Lie se to hodilo k maturitě.

K maturitě? Máte už velkou nevlastní dceru!

Ano, bude jí dvacet.

Kdybyste mě poslala plazit se v bahně, budu šťastnější, než když dostanu na focení šaty a mám projevít tu ženu v sobě

Nebojíte se mluvit o tom, že je pro vás v pořádku nemít vlastní děti. Nikdy vám biologické hodiny netikaly?

Právě že nikdy. Ač jsem s dětmi přirozený parták. A pak se mě na to začala ptát média, bylo to pro ně téma. Byla jsem překvapená. Občas mi nějaká žena napíše, že děkuje, že o tom mluvím, protože ona si to netroufla. A že na ni rodina tlačí a že třeba bude muset mít dítě kvůli ní. Bože, ale my už nejsme v devatenáctém století! Žijeme jinak!

Tragédie jsou nechtěné děti. Viděla jsem je v kojeňácích. Tam klauni moc nechodí, ale občas jsme tam zašli. Kolik dětí je tam na pár sester! Nikdo je nechce. Jen se nás drze-ly a nechťely se pustit, tak moc toužily po doteku. Kojenecký ústav je i v ústředním motivu Jitřní záře. Jako druh nebojujeme o přežití, a tak, když jsem nepocítila upřímnou touhu po dítěti, nenutím se do toho.

A nikdo vás nenutil?

Ne. Vůbec. Moje sestra naopak děti moc chtěla, jsem tedy zasloužilá teta. Matýsek s Emičkou mi říkají teta Pípa, co dělá bebi-ny (blbiny).

lucie.jandova@pravo.cz